

Y.U. Commencement Address --5/31/95

תלמידים ותלמידות היקרים :

"קשה עלי פרידתכם". השנים שעשיתם כאן אצלנו היו שנים של פריחה, של שגשוג, של התקדמות גם בתורה גם במדע. ועכשיו, על סף צאתכם מכתלי ישיבתנו, הנני מברך אתכם בשם מוריהם ורבותיהם, הן בלימודי קודש הן בלימודי חול.

מה אנו מצפים מכם בשנים הבאות? -- להיות קשורים לישיבה אוניברסיטה כאל עריסה של חייכם הרוחניים, האינטלקטואליים והסוציאליים. כאן שאבתם ממעינות התורה והחכמה, כל אחד כפי יכולתו, כאן המקום שלכם, ולכאן תשובו להתבשם באווירת התורה והחכמה. הנכם מוזמנים מראש להרגיש כמו בבית ולא כזרים.

אנו מצפים גם שתרגישו אחריות למוסדנו, לקיומו ולטובתו, "איש כמתנת ידו". ישיבה אוניברסיטה היא לא הרכוש הפרטי של ההנהלה, של אנשי ועד הנאמנים, של הפקולטה. היא שייכת לכולנו--גם לתלמידים גם לבוגרים--ועלינו מוטלת החובה לדרוש בשלומה ולהבטיח עתידה.

אבל יותר מזה ויותר מכולם יש דבר אחד שאנו דורשים וגם תובעים מכם. שימו-נא לב למה שהורו לנו חז"ל בברייתא "קנין תורה" שהוא פרק שישי של מסכת אבות :

הלומד מחברו פרק אחד או הלכה אחת או פסוק אחד ואפילו אות אחת, צריך לנהוג בו כבוד... ואין כבוד אלא תורה שנאמר "כבוד חכמים ינחלו... ותמימים ינחלו טוב". ואין טוב אלא תורה, שנאמר "כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזבו

והנה רש"י התקשה בבאורה של ברייתא זו. הברייתא רוצה להביא ראיה שחייבים לנהוג כבוד לת"ח שמהם למדנו משהו, אבל הראיה אינה מספקת להוכיח שעלינו להתייחס בכבוד לת"ח, רק 'הגדרת כבוד היא תורה, וזה כאילו עלינו לתת תורה לאלה שיש להם כבר תורה, וכליצה האנגלית, shipping coal to Newcastle.

ונראה לפרש שאמנם כך הוא! הכבוד הכי-גדול שיכולים לתת לרב ומורה הוא--תורה, דהיינו להראות שלמדנו מהם ללמוד בעצמנו, שדברי תורה הם חיינו ואורך ימינו, ואין כבוד יותר משביע את הרצון מזה שהתלמיד ממשיך דרכו של הרב וקובע עתים לתורה.

והוא הוא מה שאתם חייבים לנו : לא ל"סיים" ללמוד אלא להתחיל מחדש קריירה שלימה של תלמוד תורה. ויה"ר שכך ותצליחו להיות קשורים לחיי תורה כל ימי חייכם עמוע"ש--ויהי חלקי עמכם.